

DŮVĚRNÉ SDĚLENÍ OSOBNÍ ZKUŠENOSTI

Objevil jsem Boha, když mi bylo čtyřicet let. A od té doby, i když je tomu už dvacet let, stále ještě nacházím radost vždycky novou, sílu a štěstí stále živé, v té velké jistotě: Bůh existuje, to není výmysl, Bůh existuje a má mě rád.

Přesto vidím, že obrovská většina lidí, kteří se mnou pracují nebo bydlí, o Bohu pochybují. Mohu doufat, že se mi podaří podělit se s nimi o svou jistotu a štěstí?

Je skutečnost, že nejméně dvacet sedm let si kladu otázku Boha. A více než sedmnáct let ke mně chodí muži i ženy s týmiž otázkami, které jsem si kdysi dával sám. Nezdá se vám, že jsem tím získal určitou zkušenost?

Souhlasíte-li, povím vám, v čem vidím hlavní potíž při hledání Boha. Mnozí ho hledají, ale dávají se bezděky na cestu opačným směrem, než který k němu vede – jako technici, když něco konstruují: vybírají si materiál, rýsují plány, všechno si ověřují. A nakonec je z toho mimořádně dokonalá raketa, kterou pak vyšlou do vesmíru. Je to výroba, je to akce, je to zaměření na cíl.

Jde-li však o hledání Boha, takový přístup nutně selže. Právě hledání Boha se mnohem víc podobá postoji člověka, který se posadí a naslouchá. Je to logické, neboť Bůh není věc, která by se dala postavit nebo udělat. Je to někdo, koho je třeba přijmout.

A když někoho chceme přijmout, začneme tím, že usedneme a nasloucháme. Usednout a naslouchat neznamená ani rezignovat ani lenošit. Chceme-li se nechat prostoupit pravdou pro nás příliš velikou, nemáme jinou možnost.

Právě tak mnozí z nás hledají Boha upřímně, ale nikdy mu nenaslouchají. Vytvoří si tedy Boha podle své představy, a pak jim život velmi brzy ukáže, že jejich představa nebyla dobrá; někdy začnou znovu, ale někdy ztratí odvahu a nechají toho. Nikdy si však nepoložili otázku, zdali – navzdory jejich ztroskotání – Bůh sám neřekl, kdo je, zdali sám nepromluvil, zdali nesvědčil sám o sobě.

Jacques Loew, *Za noci jsem hledala* (1969)